

Arrest

nr. 302 565 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [F.A.H.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Shamshapoor Payin, district Surkhrod, provincie Nangharhar en bent tot de achtste klas naar school gegaan.

Uw vader heeft ongeveer 6 jaar geleden 1 jerib grond aan de lokale politie gegeven, waar een controlepost op gebouwd werd. Toen de taliban dit te weten kwamen, begonnen ze uw vader te bedreigen. Uw vader was echter tegen de taliban en zat in 2019 ook in het verkiezingsteam van oud-president Ashraf Ghani. Op een bepaald moment stelde hij zich ook kandidaat voor de provinciale raad van Surkhrod. De taliban bleven hem echter bedreigen en hebben ook een aantal aanvallen uitgevoerd bij uw huis en ook bij de controlepost van de lokale politie. Uw vader nam deze bedreigingen echter niet serieus, totdat ze ook u begonnen te bedreigen. Uw vader heeft daarop meteen uw vlucht uit Afghanistan geregeld.

Toen u onderweg was naar België, nam de taliban de macht over in Afghanistan (i.e., augustus 2021). Uw familie verhuisde na de machtsovername naar een ander dorp in Surkhrod district, namelijk Chawchak. Uw vader vluchtte 3 of 4 maand geleden naar Iran. Volgens uw moeder zijn de taliban ook nog eens langsgelopen thuis om mensen en documenten te zoeken en hebben ze ook de gronden van uw familie afgenomen.

U verliet Afghanistan toen het koude seizoen net begonnen was in 2021 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 19/09/2021. Daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara's van uw gezinsleden, foto's van de controlepost (10), foto's van uw vader in werkverband (35), de kandidaatstelling van uw vader, een familiefoto, certificaten van het nationale veiligheidsdirectoraat (5), een dreigbrief van de taliban en twee brieven van de inlichtingendiensten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal (hierna: CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw leeftijd. U verklaarde bij uw inschrijving geboren te zijn op 1/01/2005 en bij binnenkomst in België (i.e., september 2021) dus 16 jaar oud te zijn (MENA verklaring, p. 1; DVZ, punt 4; CGVS, p. 4-5). Het CGVS verwijst hierbij naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 19 oktober 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u, op 11 oktober 2021, een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Tijdens uw persoonlijk onderhoud houdt u vast aan uw minderjarigheid. U verklaart dat u volgens België geboren bent in 2002, maar dat u in werkelijkheid 15 jaar oud was toen u Afghanistan verliet en dat u zich hiervoor op uw taskara baseert (CGVS, p. 4-5). Hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Kopieën van documenten kunnen daarnaast makkelijk bewerkt worden door middel

van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. De door u ingediende taskara kan de appreciatie van de leeftijdstest dus niet ombuigen.

Het heeft er hier alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Ten tweede slaagt u er niet in de problemen die uw vader kende met de taliban aannemelijk te maken. Het CGVS wenst hier te wijzen op de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid (in dit geval iemand die samenwerkte met de overheid) te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ongeveer zes jaar geleden één jerib grond aan de lokale politie gaf, zodat ze er een controlepost op konden bouwen ter bescherming van de regio (CGVS, p. 9-10). Later zou uw vader zich kandidaat gesteld hebben bij de provinciale raad – waarbij hij niet verkozen werd – en maakte hij deel uit van de verkiezingscampagne van oud-president Ashraf Ghani (CGVS, p. 13), waarbij hij campagne moest voeren voor Ashraf Ghani en (campagne) boeken verdelen onder de mensen in Jalalabad en in de dorpen (CGVS, p. 13-14). Ondertussen zou uw vader gevlucht zijn naar Iran (CGVS, p. 5). U legt echter geen geloofwaardige verklaringen af over de vervolging waarvan u beweert dat uw vader aan onderworpen was (cfr. infra).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat de problemen met de taliban startten toen uw vader één jerib grond aan de lokale politie gaf om een controlepost op te bouwen (CGVS, p. 9, 12). Dit zou volgens uw verklaringen ongeveer zes jaar geleden gebeurd zijn en sindsdien zou uw vader doorheen de jaren heel wat bedreigingen gekend hebben (CGVS, p. 10, 12, 17). U sprak over telefonische bedreigingen die soms twee keer per maand plaatsvonden, een aanval van de taliban op de auto van uw vader ongeveer drie of vier maand nadat de controlepost gebouwd was en ook verschillende aanvallen van de taliban op uw huis waarbij er twee à drie keer per maand kleine aanvallen gebeurden waarbij de taliban van ver naar jullie huis schoten en één keer ook een zeer zware aanval met granaten gebeurde (CGVS, p. 12-13, 16). Het is uiterst bevreemdend dat u aangeeft dat uw vader deze bedreigingen van de taliban niet serieus nam gezien dit al verregaande acties van de taliban zijn waarbij zowel uw vader als zijn gezinsleden in gevaar waren (CGVS, p. 9). U geeft hierbij aan dat uw vader pas handelde nadat er een bedreiging aan uw adres geformuleerd werd, maar volgens uw verklaringen was u eerder dus ook al in gevaar tijdens de momenten dat uw huis onder vuur genomen werd (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom uw vader de problemen niet eerder serieus nam, antwoordt u: ‘Hij wou niet zijn zoon verliezen en hij wou dat ook niet dat over zijn problemen ik slachtoffer zou worden, daarom heeft hij die beslissing genomen en het serieus genomen.’ (CGVS, p. 18), wat een antwoord naast de kwestie is.

Bovendien wenst het CGVS op te merken dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een aantal documenten die u indient. Zo geeft u aan dat uw vader een brief gekregen zou hebben van het nationale veiligheidsdirectoraat waarin vermeld staat dat hij moet opletten voor zijn gezin en kinderen omdat de taliban hen zou vermoorden. Volgens u was het doel van deze brief om uw vader er op te wijzen dat hij moest opletten voor zijn vrouw en kinderen (CGVS, p. 3, 18). Echter, uit de vertaling blijkt dat deze brief geadresseerd is aan het veiligheidsdirectoraat van Surkhrod en dat er gevraagd wordt om veiligheidsmaatregelen te nemen (zie map ‘Documenten’), hetgeen niet overeenkomt met wat u hierover verklaart. Volgens uw verklaringen stuurde uw vader u deze brief nochtans een jaar geleden door én staat u nog in contact met uw vader, dus het is vreemd dat u hier geen correcte informatie over heeft (CGVS, p. 3, 5-6). Het is erg vreemd dat u een document indient waarvan u klaarblijkelijk niet weet wat erin vermeld staat hoewel u deze brief al een jaar in uw bezit heeft én u nog in contact staat met de persoon die deze brief ontvangen zou hebben. Dit doet verdere vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt dan ook een dreigbrief van de taliban neer die uw vader ontvangen zou hebben (zie map 'Documenten'; CGVS, p. 18). Op de vraag wat er in die dreigbrief staat, antwoordt u: 'Ik weet het niet, dat is een dreigbrief' (CGVS, p. 18). Opnieuw kan hier gesteld worden dat het vreemd is dat u een dergelijk gebrek aan kennis tentoonspreidt in verband met een document dat u indient ter staving van uw asielaanvraag (cfr. supra). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u deze brief niet spontaan aanhaalde tijdens de uiteenzetting van uw aanvraag of bij de vraag welke bedreigingen er allemaal zijn geweest (CGVS, p. 9, 13). In combinatie met de eerdere opmerking omtrent de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën (cfr. supra), rijzen er hier dus wel vragen omtrent de authenticiteit van deze dreigbrief. Ten slotte kan hier bemerkt worden dat deze dreigbrief al dateert van 18/09/1441, wat overeenkomt met 23/05/2019 in de Gregoriaanse kalender en dat uit de vertaling blijkt dat hierin het volgende vermeld staat: 'We shall settle accounts with you. You and your family are given the last deadline. Present yourself to the center of the Mujahidin of the Islamic Emirate in Kakrak as soon as possible' (zie map 'Documenten'). Hier kan opnieuw opgemerkt worden dat het vreemd is dat uw vader de bedreigingen van de taliban niet serieus nam tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan, gezien zijn familie klaarblijkelijk ook al in 2019 vermeld werd (cfr. supra).

Daarnaast legt u vreemde verklaringen af omtrent een ernstige aanval die gebeurd zou zijn op jullie huis. U verklaart dat er een zware aanval plaatsvond op uw huis tijdens de periode dat uw vader in het verkiezingsteam van Ashraf Ghani zat en zich kandidaat stelde voor de provinciale raad, wat volgens uw verklaringen ergens rond 2019 was (CGVS, p. 9, 16-17). U geeft aan dat uw vader op een bepaald moment op het dak aan het slapen was en er opeens granaten naar hem gegooid werden. Hij zou toen gewond geraakt zijn op zijn linkerarm en aan zijn hand (CGVS, p. 16). Hiervoor legt u geen enkel begin van bewijs voor, terwijl dit nochtans duidelijke sporen zou nalaten op het dak, en uw vader voor zijn verwondingen medische aandacht nodig gehad zou moeten hebben.

In dit kader is het ook vreemd dat u aangeeft dat de taliban zo vaak aanvallen uitvoerde op jullie huis, gezien u eerder aangaf dat de taliban in uw dorp niet konden komen omwille van de aanwezigheid van de lokale politie (CGVS, p. 8).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat uw vader u het land uitstuurde na één telefonische bedreiging, maar dat hij zelf geen enkel initiatief nam om zijn persoonlijke veiligheid te garanderen of dat van zijn andere familieleden. Enerzijds was hij duidelijk de persoon naar wie de taliban op zoek waren, en anderzijds had u ook nog een moeder, twee broers en twee zussen wiens levens regelmatig in gevaar waren bij de verschillende aanvallen op uw huis. U geeft echter aan dat uw familie pas na de machtsovername van de taliban (i.e., rond augustus 2021) verhuisde naar een ander dorp in uw district (CGVS, p. 5). Dit betekent dat uw familie, na de bedreigingen aan uw adres die zouden dateren van eind 2020 of begin 2021 – aangezien u aangeeft dat u Afghanistan begin 2021 verliet, één maand na de telefonische bedreiging – dus nog een half jaar op dezelfde plek bleven wonen. Bovendien verklaart u ook dat uw vader pas drie à vier maand geleden naar Iran getrokken is (i.e., rond november – december 2022; CGVS, p. 6, 9), wat betekent dat uw vader dus nog bijna twee jaar in Afghanistan bleef wonen, waaronder meer dan een jaar onder het taliban bewind. U toont trouwens op geen enkele wijze aan dat uw vader heden werkelijk in Iran verblijft, door bijvoorbeeld zijn reisdocumenten, verblijfsdocumenten, of duidelijk lokaliseerbare foto's voor te leggen, waardoor dit niet meer is dan een blote bewering. Dat uw vader nog een hele periode in Afghanistan bleef wonen, ondanks de (beweerde) ernstige bedreigingen aan zijn adres, doet vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de vervolging van uw vader. En als bovendien uw vader nog in Afghanistan kon blijven wonen, is het maar de vraag waarom u, wiens aanvraag geheel gebaseerd is op het profiel van uw vader, het land moest verlaten.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de beweerde problemen die uw vader gekend zou hebben met de taliban, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond niet aan.

Ten derde maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijk een vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de taliban. Vooreerst kan, wat uw persoonlijke situatie betreft, worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Volgens uw verklaringen wisten de taliban vanaf de start van de bedreigingen waar uw vader zich bevond, wat duidelijk blijkt uit de vele aanvallen die op uw huis plaatsvonden. Het loutere feit dat u een familielid

bent van iemand die banden had met de voormalige overheid, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging (cfr. supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat de telefonische bedreiging – zo deze al voor waar te nemen zijn bij ontstentenis van enig bewijs – aan uw adres eerder leek te kaderen in een poging om uw vader onder druk te zetten. U geeft namelijk aan dat de taliban via de telefoon zeiden dat ze u zouden ontvoeren als uw vader zich niet zou overgeven (CGVS, p. 18). De bedreiging waarvan u spreekt leek dus eerder te kaderen in een poging om uw vader onder druk te zetten om zijn werkzaamheden te stoppen, hetgeen momenteel niet meer aan de orde is nu de taliban de macht in handen hebben. Er lijkt geen reden meer te bestaan waarom de taliban u nog persoonlijk zou willen viseren, zo ze dit ooit wilden.

Het is aldus aan u om aan te tonen dat u vervolging zou dienen te vrezen. U haalt echter geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde op uw vertrek. Uw familie, uitgezonderd uw vader, woont nog steeds in hetzelfde district in Afghanistan en het enige dat u aanhaalt is dat de taliban eens naar uw huis gekomen zijn om mensen en documenten te zoeken (CGVS, p. 9). Op de vraag of de situatie voor uw familie veranderd is sinds de machtsovername, antwoordt u in het algemeen en zegt u dat de situatie 'erger geworden' is en verklaart u het volgende: 'Want vroeger voor de machtsovername van taliban tenminste de vrouwen kunnen naar buiten gaan en niemand zegt iets, maar nu na regime van taliban, de mannen kunnen of kunnen ook niet naar buiten komen. Zoals mijn broers, dus dat is de verandering.' (CGVS, p. 19). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u hier geen incidenten aanhaalt ten aanzien van uw twee broers – die rond 14 en 15 jaar oud zijn (CGVS, p. 5), hetgeen vergelijkbaar is met uw leeftijd toen u naar eigen zeggen problemen kreeg met de taliban – die zouden kunnen kaderen in een zoektocht naar uw vader. U haalt dus enerzijds geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Anderzijds toont u ook niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou kennen.

Ten vierde wenst het CGVS hier ook in te gaan op het onderwerp verwestering. U geeft aan dat u in België vrij bent en dat u in Afghanistan bepaalde zaken niet meer zal kunnen doen die u nu wel kan doen; zoals uw haarstijl kiezen, naar school gaan, naar muziek luisteren, naar de cinema gaan en uw kledij kiezen (CGVS, p. 19-20). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding- en levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u een vriendin heeft (CGVS, p. 19-20). Als er u gevraagd wordt wat haar naam is, kan u niet meteen antwoorden en geeft u aan dat u haar naam niet meer kan herinneren omdat jullie uit elkaar zijn (CGVS, p. 20). Na een tijdje valt haar naam u te binnen en geeft u aan dat ze [D.] heet en dat u denkt dat ze Belg was. Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie had met een Belgisch meisje – waarover twijfels opgeworpen kunnen worden gezien u haar naam pas na een tijd voor de geest wist te halen – blijkt niet dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U toont niet aan dat u door uw (beweerde) relatie blootgesteld werd aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud de kans toe kreeg, liet u na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Griekenland, Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk (DVZ, punt 22, 32; CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Het feit dat u niet om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De familiefoto's en de kopieën van de taskara's van u en uw gezinsleden vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband. Het CGVS wenst hierbij in herinnering te brengen dat supra al opgemerkt werd dat uw taskara een foutieve leeftijd vermeldde, waardoor er hier vragen gesteld kunnen worden over de authenticiteit van dit document. De foto's van de controlepost die u indient tonen op zichzelf weinig aan; uw vader – en soms ook u en uw broer – staan hierbij afgebeeld al poserend voor een gebouw met verschillende mensen, maar hier kan niets afgeleid worden omtrent het ontstaan en het eigendom van de controlepost. U dient ook een aantal certificaten, documenten en foto's in met betrekking tot de functie van uw vader voor het regeringsteam. Dat uw vader banden met en sympathie voor de regering had, kan hieruit blijken, maar dit alleen betekent op zich niet dat er sprake is van een vrees voor vervolging in uw hoofde. Ten slotte wenst het CGVS opnieuw in herinnering te brengen dat voor al uw ingediende documenten kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën, waarop supra al gewezen.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn;

onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de

actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 15 à 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (maar waarschijnlijk al ouder was, zie supra bij de bemerkingen omtrent uw voorgehouden leeftijd), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u acht jaar in Afghanistan naar school te zijn gegaan, en verklaart u nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker citeert verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst *“zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS [...]”*.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban wegens de activiteiten van zijn vader. Deze gaf ongeveer zes jaar geleden een stukje grond aan de lokale politie waarop een controlepost werd gebouwd. In 2019 was verzoekers vader actief in de verkiezingscampagne van oud-president Ashraf Ghani. Hij stelde zichzelf op een bepaald moment ook kandidaat voor de provinciale raad van Surkhrod. Verzoekers vader ontving door dit alles dreigtelefoontjes, de taliban voerden een aanval uit op zijn vader toen deze in zijn wagen zat en voerden ook verschillende aanvallen uit op verzoekers huis, waaronder een zware aanval met een granaat waarbij zijn vader gewond raakte. Toen verzoeker ook werd bedreigd, deed zijn vader hem vertrekken uit Afghanistan.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de vervolging van zijn vader. In dit verband merkt verweerder op dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekers vader de vele bedreigingen van de taliban wegens zijn activiteiten lange tijd niet serieus nam ondanks de verregaande acties die de taliban volgens verzoekers verklaringen zouden hebben ondernomen en waarbij alle gezinsleden in gevaar kwamen. Verzoeker werd daarover bevraagd en verweerder achtte zijn antwoord blijkens de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze naast de kwestie. Verder stelde verweerder ook op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekers verklaringen over een aantal ingediende kerndocumenten niet sporen met de inhoud ervan of getuigen van een gebrek aan kennis van de inhoud ervan. Uit de door verzoeker voorgelegde dreigbrief van de taliban die dateert van mei 2019 en waarin verzoekers vader en zijn familie worden bedreigd, leidt verweerder af dat het vreemd en dus niet geloofwaardig is dat verzoekers vader de bedreigingen van de taliban aan zijn adres slechts serieus nam in 2021, toen hij aandrang op verzoekers vertrek uit Afghanistan. Verder acht verweerder het vreemd dat verzoekers vader zijn zoon al na één telefonische bedreiging van de taliban het land uitstuurt, maar zelf nog bijna twee jaar in Afghanistan bleef wonen, waaronder meer dan een jaar onder talibanbewind, en dit ondanks de ernstige bedreigingen van de taliban aan zijn adres (zie voor dit alles de vet aangeduide passages in de bestreden beslissing).

Verzoeker kan deze motieven bezwaarlijk aan het wankelen brengen door zijn eenvoudig betoog dat hij heel jong was toen dit alles gebeurde, waardoor hij niet op de hoogte was van alle gebeurtenissen en de gedachtegang van zijn vader hierover, dat zijn vader waarschijnlijk meer informatie zal hebben en dat hij ook niet zo geletterd is. Blijkens de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd, had verzoeker in 2021 een leeftijd van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat maakt dat hij, toen hij Afghanistan verliet, ten minste 19 jaar oud was. Het houdt ook in dat verzoeker in 2019, zijnde het jaartal dat figureert op de bovenvermelde dreigbrief, 17 jaar oud was. Op die leeftijd kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker beseft wat er gaande is met de taliban op grond van de activiteiten van zijn vader en dat deze met zijn zoon hierover toch ook zou praten. Bovendien is verzoeker blijkens zijn verklaringen tot de achtste klas naar school gegaan in Afghanistan. Van een persoon met een dergelijk profiel, die er bovendien niet voor terugdeinst om via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België te komen, kan toch worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over kernelementen van zijn asielrelaas, die hij zelf ontwikkelt en over stukken ter ondersteuning hiervan, die hij zelf indient. Daar komt nog bij dat verzoekers vader nog leeft. Hij zou volgens verzoekers verklaringen in Iran vertoeven en hij zou met hem contact hebben, al is het weinig (CG, p.5). Er kan dan toch ook worden verwacht dat als er gaten zijn in verzoekers kennis over de gebeurtenissen, hij zijn vader hierover alsnog bevraagt, minstens dat hij hem om uitleg zou vragen over stukken die hij van hem zou hebben ontvangen, quod non. Zo verklaart verzoeker op de vraag om uit te leggen wat er in de voorgelegde dreigbrief van de taliban uit 2019 staat die hij heeft ontvangen van zijn vader, *“Ik weet het niet, dat is een dreigbrief”* (CGVS, p. 18). Voor een ander document dat verzoeker van zijn vader heeft ontvangen, namelijk de brief van het veiligheidsdirectoraat, komen zijn verklaringen dan weer niet overeen met de inhoud ervan. Dit gebrek aan interesse voor de documenten die verband houden met toch de kern van verzoekers asielrelaas, met name dat zijn vaders activiteiten problemen met de taliban hebben veroorzaakt en dat hij verzoeker heeft doen vertrekken uit Afghanistan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verweerder stelt verder vast verzoeker ook zijn persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de taliban niet aannemelijk maakt. Hij benadrukt hierbij dat het loutere feit familielid te zijn van iemand die banden had met de voormalige overheid, waarvan verzoeker a priori niet aannemelijk maakt dat deze persoon zélf te maken had met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofd aannemelijk te maken. Verzoeker haalt geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van hemzelf of zijn familie in de periode die volgt op zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers familie, met inbegrip van twee broers rond de 14 en 15 jaar oud maar met uitzondering van zijn vader, woont ook nog steeds in hetzelfde district in Afghanistan en schijnt niet echt serieuze hinder te ondervinden van de taliban. Verzoekers in Afghanistan achtergebleven familieleden blijken aldus niet te worden vervolgd en verzoeker toont ook niet aan dat hij zelf in geval van terugkeer wel problemen zou kennen (zie voor dit alles de aangeduide onderliggende passages in de bestreden beslissing).

Verzoeker kan deze motieven bezwaarlijk onderuit halen door louter te herhalen dat zijn leven in gevaar is door het beroep van zijn vader. Evenmin kan hij worden gevolgd waar hij opwerpt, *“op de vraag van het CGVS of de situatie van zijn familie veranderd is sinds de machtsovername, heeft verzoeker in het algemeen geantwoord omdat hij het belang van de vraag niet zo goed begreep”*. Het blijkt vooreerst niet uit verzoekers asielinterview, dat plaatsgreep in het bijzijn van zijn advocaat en met ondersteuning van

een tolk Dari, dat hij de vraag hierover niet zou hebben begrepen. Verder kwam het verzoeker toe om eerlijk en coherent te antwoorden op elke vraag die verweerder stelde, ongeacht het belang ervan. Ten derde wordt verzoeker niet verweten algemeen te hebben geantwoord op een vraag die zijn familie in Afghanistan betreft, wel dat uit zijn antwoord blijkt dat er geen sprake is van een vervolging van hen door de taliban. Ten vierde stelt de Raad vast dat verzoeker thans, nu hij het belang van de vraag wel schijnt te onderkennen, ook niets aanbrengt waaruit blijkt dat zijn familie in Afghanistan vreest voor vervolging door de taliban. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker helemaal niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat hij zelf in geval van terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou kennen.

De voormelde door verzoeker bekritiseerde maar niet weerlegde vaststellingen van verweerder volstaan om tot de vaststelling te komen dat verzoekers vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

Verzoekers kritiek op nog drie andere passages in de bestreden beslissing kan aan het voormelde geen afbreuk doen en kan bovendien niet worden gevolgd.

Vooreerst figureert in de bestreden beslissing een passage over een leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat verzoeker in 2021 een leeftijd van 21,5 jaar had met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat maakt dat hij ten minste 19 jaar oud was en niet 16 jaar zoals hij eerder voorhield. De beslissing van de Dienst Voogdij van 19 oktober 2021 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon verweerder zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij ook definitief vast. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waarbij hij verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement, kan niet tot een andere conclusie leiden.

Ten tweede merkt verweerder in de bestreden beslissing “voor de volledigheid” op dat verzoeker na zijn aankomst in de Europese Unie een vijftal landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken. Verweerder is van oordeel dat dit afbreuk doet aan de gegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Er kan volgens verweerder immers redelijkerwijze van worden uitgegaan dat een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, na aankomst in een derde land, zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Verzoeker kan deze passage niet aan het wankelen brengen door zijn argumentatie dat zijn verzoek niet kan worden geweigerd omdat het laattijdig werd ingediend. Dit is manifest niet wat in de betrokken passage kan worden gelezen en verweerder heeft zich hiertoe ook niet beperkt om tot het besluit te komen dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

Ten derde figureert in de bestreden beslissing een passage waarin verweerder de door verzoeker neergelegde documenten beoordeelt. Hierin kan worden gelezen:

“De familiefoto’s en de kopieën van de taskara’s van u en uw gezinsleden vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband. Het CGVS wenst hierbij in herinnering te brengen dat supra al opgemerkt werd dat uw taskara een foutieve leeftijd vermeldde, waardoor er hier vragen gesteld kunnen worden over de authenticiteit van dit document. De foto’s van de controlepost die u indient tonen op zichzelf weinig aan; uw vader – en soms ook u en uw broer – staan hierbij afgebeeld al poserend voor een gebouw met verschillende mensen, maar hier kan niets afgeleid worden omtrent het ontstaan en het eigendom van de controlepost. U dient ook een aantal certificaten, documenten en foto’s in met betrekking tot de functie van uw vader voor het regeringsteam. Dat uw vader banden met en sympathie voor de regering had, kan hieruit blijken, maar dit alleen betekent op zich niet dat er sprake is van een vrees voor vervolging in uw hoofde. Ten slotte wenst het CGVS opnieuw in herinnering te brengen dat voor al uw ingediende documenten kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën, waarop supra al gewezen.”

Dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming meerderjarig was, blijkt zoals gezegd uit de voormelde beslissing van de Dienst Voogdij. De Raad ziet

niet in hoe de overgemaakte stukken die iets anders moeten aantonen dan de leeftijd – daargelaten de vaststelling van verweerder dat Afghaanse documenten fraudegevoelig zijn, wat steun vindt in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in dat verband waarnaar de bestreden beslissing verwijst – ook maar enigszins kunnen bijdragen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, gezien de gedane inhoudelijke beoordeling ervan en de bovenvermelde besproken vaststellingen in de bestreden beslissing waarvan verzoeker er niet in geslaagd is om ze onderuit te halen. Verzoeker haalt op algemene wijze aan dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling rekening moet worden gehouden met “*alle beschikbare bewijzen*” en dus ook met “*het schriftelijk bewijsstuk*” aangezien dit een positief effect kan hebben op deze beoordeling. Hij citeert hierbij uit het arrest M.A. tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat documenten deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Echter legt hij niet concreet uit met welke documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden en specifiek welk “*schriftelijk bewijsstuk*” verweerder zou hebben genegeerd. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing of het rechtsplegingsdossier dat verweerder bepaalde door verzoeker neergelegde documenten niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling al de door verzoeker neergelegde documenten heeft betrokken. Met zijn algemeen betoog haalt verzoeker deze gedane beoordeling niet onderuit.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de informatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024, die door de Raad via J-box de volgende dag werd verzonden naar de verzoekende partij – blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Ook de diverse door verzoeker aangehaalde bronnen waaronder de Nansennota stellen nergens dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in concreto vast in de bestreden beslissing:

“Ten vierde wenst het CGVS hier ook in te gaan op het onderwerp verwestering. U geeft aan dat u in België vrij bent en dat u in Afghanistan bepaalde zaken niet meer zal kunnen doen die u nu wel kan doen; zoals uw haarstijl kiezen, naar school gaan, naar muziek luisteren, naar de cinema gaan en uw kledij kiezen (CGVS, p. 19-20). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding- en levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u een vriendin heeft (CGVS, p. 19-20). Als er u gevraagd wordt wat haar naam is, kan u niet meteen antwoorden en geeft u aan dat u haar naam niet meer kan herinneren omdat jullie uit elkaar zijn (CGVS, p. 20). Na een tijdje valt haar naam u te binnen en geeft u aan dat ze [D.] heet en dat u denkt dat ze Belg was. Uit de loutere omstandigheid dat u een feitelijke relatie had met een Belgisch meisje – waarover twijfels opgeworpen kunnen worden gezien u haar naam pas na een tijd voor de geest wist te halen – blijkt niet dat u verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. U toont niet aan dat u door uw (beweerde)

relatie blootgesteld werd aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Ondanks het feit dat u hier tijdens het persoonlijk onderhoud de kans toe kreeg, liet u na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent.

[...]

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen, noch door in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van “zijn verwestering”, noch door op algemene wijze te verwijzen naar en te citeren uit een artikel van het UNHCR met als titel “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylumseekers from Afghanistan*” dat dateert van 30 augustus 2018.

Ter terechtzitting legt verzoeker bij een aanvullende nota stukken neer die hij hierin benoemt als volgt:

1. *Appreciatieformulier*
2. *Evaluatie op school*
3. *gelegenheidswerk*
4. *loonfiches*”.

De advocaat verklaart dat deze stukken elementen van integratie betreffen waarmee verzoeker zijn verwestering wil aantonen.

Onder stuk 1 werden gevoegd:

* een ondertekend document getiteld “*Performance Evaluation*”, opgesteld op 22 januari 2024 door verzoekers “*Supervisor/manager*” bij het bedrijf B.; hierin wordt gesteld dat verzoeker werkt onder “*dagcontracten/meerdagen contract*”, dat hij positief wordt geëvalueerd en indien er plaats is kan overgaan naar een weekcontract.

* een ondertekende verklaring van de heer C.M. van 24 januari 2024, waarin deze stelt verzoeker te kennen sedert 6 maanden; hij roemt verzoekers menselijke kwaliteiten, zijn punctualiteit, zijn beleefdheid en zijn respectvolle houding en ondersteunt verzoekers aanvraag tot regularisatie.

Stuk 2 betreft een een overzicht van verzoekers schoolresultaten (situatie mei 2022). Verzoeker haalt goede punten voor Frans. Voor het overige wordt zijn aanwezigheid tijdens de lessen als aandachtspunt aangestipt.

Stuk 3 betreft een op 7 juni 2022 ondertekend gelegenheidsformulier – tuinbouwsector waarin de uren die verzoeker dat jaar bij zijn toenmalige werkgever heeft gepresteerd zijn gespecificeerd.

Stuk 4 betreft en een aantal loonfiches voor de maanden november 2022 tot en met januari 2024 voor verzoekers werk bij bedrijf B.

Verzoeker brengt met dit alles geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) ‘verwestering’ in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoeker uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst.

Dat verzoeker thans aan de slag is bij bedrijf B. en vroeger gelegenhedswerk heeft verricht in de tuinbouwsector en schoollessen heeft gevolgd, is lovenswaardig maar hiermee toont hij niet aan dat hij “verwesterd” is, laat staan dat hij hiermee aantoont dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekers stukken lijken eerder gericht op het verwerven van een machtiging tot verblijf op grond van humanitaire redenen dan op de erkenning van het vluchtelingenstatuut. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de bovenvermelde verklaring van de heer C.M. op 24 januari 2024, waarin deze stelt verzoekers aanvraag tot regularisatie (“*sa demande de régularisation*”) te ondersteunen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, met onder meer zijn moeder en zijn twee jonge broers. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dagelijks contact te hebben met zijn familieleden in Afghanistan (CG, p. 5). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies, lijfstraffen en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 16 januari 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas en (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”.

Uit informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen - in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden

blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen – in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 16 januari 2024 – kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt. Het houdt in dat er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar voormelde provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”*, in rekening worden genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 en COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023). Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie of op het vlak van verwestering. De Raad wijst er nog specifiek op dat ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en haar oorzaak momenteel eerder vindt in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 41). Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als *“verminderd”* en *“beperkt”* (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023, p. 32-34). Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidsituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die

wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadsvrouw dat verweerder zich steunt op optimistische rapporten en dat de combinatie van factoren die verzoekers situatie kenmerken alsook de situatie in Afghanistan, aanleiding moeten geven tot internationale bescherming. Waar ze stelt dat er geen info ter beschikking is over teruggekeerde Afgaanse mannen is het zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, Augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid tewerk worden gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2).

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA